

forflag, som er vedtaget i Landstthinget, er blot en Redactionsforandring; Indholdet er det samme som det, der under forrige Behandling blev vedtaget her i Thinget, og der er altsaa ifølge Fællesudvalgets Mening ingen Anledning til at foreslaae nogen Forandring deri. — I § 4 er Bestemmelsen om, at ingen af de runde Summer maatte bruges til dermed at honorere de i Hensyn til nærværende Lovforslag ansatte Embedsmænd, bleven udstedt; men da hele Fællesudvalget er blevet enigt om at foreslaae de respective Thing, at denne Bestemmelse atter optages i Lovforslaget, antager jeg det ikke fornødent videre at motivere dette Forslag, der jo desuden tilstrækkelig er blevet drøftet ved tidligere Forhandlinger. Endelig er der af Landstthinget foretaget den Forandring i Lovforslaget, at det sidste Punktum i § 13, der angaaer Bevilling af de som Følge af Lovens øvrige Bestemmelser fornødne Summer for Finantsaaret 1860—61, er udgaaet. Som det ærede Thing vil erindre, blev der af Landstthinget vedtaget en Paragraph i Finantsloven, som gik ud paa, at de Udgifter, hvis Afholdelse var begrundet i Bestemmelser i de af Rigsdagen i indværende Samling vedtagne Love, bevilgedes for Finantsaaret 1860—61. Denne Paragraph kunde Folkethinget imidlertid ikke gaae ind paa, og det Fællesudvalg, der var nedsat med Hensyn til Finantsloven, enedes derfor om at foreslaae, at den skulde gaae ud, hvilket ogsaa blev vedtaget af begge Thing. Efterat dette er skeet, have navnlig de Medlemmer, der ere valgte for Folkethingets Vedkommende til Fællesudvalget i nærværende Sag, ikke havt nogen særlig Betænkelse ved, at dette Punktum udelades af nærværende Lov. Sagen er jo nemlig den, at den ærede Indenrigsminister har her erklæret, at han ogsaa uden en saadan Bestemmelse vilde ansee sig berettiget til at bruge de fornødne Penge, som Lovens Sværfsættelse maatte kræve, fordi den først har været behandlet i Folkethinget, altsaa været undergivet den for Finantsloven i Grundloven foreskrevne Behandling, medens han derimod, hvis dette ikke havde været Tilfældet, ikke vilde have anset sig berettiget dertil, naar ikke en saadan Bestemmelse var bleven staaende. Da nu Folkethinget ifølge denne

af den ærede Minister afgivne Erklæring tør stole paa, at Love, der først have været behandlet i Landstthinget og efter deres Indhold angaae Pengendgifter, ikke vilde blive ansete som Bevillingslove, medmindre en saadan Bestemmelse er optagen i dem, have vi af Hensyn hertil antaget, at man kunde gaae ind paa at lempe sig efter Landstthinget i dette Punkt, altsaa lade denne Bestemmelse bortfalde. Det Æneste, der foreligger som Indstillingspunkt fra Fællesudvalget, er saaledes kun den Sætning, som er foreslaaet indstøbt i § 4.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke være ganske enig med den ærede Ordfører i, at den Forandring, som er foregaaet i § 2. b., kun er en Redactionsforandring, thi efter den Affattelse, Lovforslaget havde faaet her i Folkethinget, vilde det ikke have været muligt at ansætte mere end fem Revisorer, hvormod man nu er istand til at ansætte et ubegrænset Antal; men Lønnen kan kun for fem Revisorer stige til 1,200 Rd. Det er altsaa noget Mere end en blot Redactionsforandring, der er foregaaet, idet der er givet Administrationen en større Frihed med Hensyn til at anvende de fast ansatte Fuldmægtige til Revisionen, og det er en Forandring, hvorpaa jeg maa lægge særdeles Vægt, saameget mere, som derved den Betænkelse er fjernet, at man skulde benytte Bestemmelsen, som den tidligere var vedtaget af Landstthinget, til ved Hjælp af den at forhøje Gagen for de andre Fuldmægtige. — Hvad iøvrigt Forslaget til § 4 angaaer, da antager jeg det for en Selsølg, at det ærede Thing vil vedtage det, som hele det samlede Udvalg er enigt om at indstille, og hvor uforstandig jeg endog maa ansee den gjorte Tilføielse for at være, skal jeg dog ikke, efter hvad jeg tidligere har anført, spille et Æneste Ord paa at ophjse det Urigtige deri.

Ordføreren: Grunden til, at Udvalget forrige Gang, Sagen var for, foreslog at forandre det ubestemte Antal Revisorer til et bestemt Antal, var den, at Maximum af deres Lønning var 200 Rd. høiere end de andre Fuldmægtiges, og man fandt det derfor nødvendigt at fastsætte, hvormange af disse 25